

Zuzana Pavlíková
2. ročník
16 rokov
Gymnázium Ladislava Novomeského, Tomášikova 2, 82104 Ružinov
Katarína Bartalová
0948 894 880
Katarina.bartalova@gln.sk

Hotel pre pocestných

**Podľa výpovede dedka,
ktorého otec pracoval ako čašník v hoteli Carlton.**

Hovorí sa, že diablovým číslom je číslo 666. Len kúsok od neho je 686. Pre niekoho to je len štatistika, malá čierna čiarka na papieri v mori ďalších. Pre nich - šesťstoosemdesiatšesť rodín, ktoré počas Akcie B vysťahovali z Bratislavy to znamenalo koniec sveta.

Zvonček na dverách zacinkal a do poloprázdnej reštaurácie vošla žena v žltých šatách. Jej oblečenie bolo na mestské pomery lacné, no nie natoľko, aby si zaslúžilo nesúhlasné pohľady ostatných hostí sediacich v reštaurácii hotela Carlton. Spoza vysokého pultu z mahagónového dreva k nej podišiel čašník. „Dobrý deň madam, smiem vám nejakú pomôcť?“ pozdravil. „Dobrý deň,“ odvetila žena. „Máte prosím voľný stôl?“ Muž prikývol. „Pre koľko osôb si želáte madam?“ opýtal sa. „Len dve.“ Do miestnosti vošla staršia žena. Mala na sebe čierny pulóvrik, sukňu a na hlave elegantný čierny klobúčik. So záujmom sa poobzerala okolo seba a na tvári sa jej usadil blažený výraz – ako keď človek zbadá dobrého, ktorého celé veky nevidel. „Nech sa páči.“ Čašník obe ženy usadil a potom sa opýtal, čo si dajú na pitie, na čo mu obe ženy odvetili, že len džbán s vodou. Veru, viac si dovoliť nemohli.

„Akoby tu čas hádam ani neplynul,“ pošepla staršia žena chrapľavo svojej spoločníčke. „Človek vie byť pekne naivný, keď si myslí, že sa preňho svet prestane točiť.“ Dcéra sa nepokojne zamrvila na stoličke, akoby ju fakt, že sedí na takomto nóbl mieste znervózňoval.

„Nikdy si mi nevyrozprávala celý príbeh mami,“ povedala, keď im čašník doniesol džbán s vodou. Staršia žena sa usmiala. „Rozprávala som ti ho toľko ráz! Vždy je to to isté. Ľudská zloba, chamtivosť a neustále hry na kráľov a kráľikov.“ Dcéra sa zasmiala. „Ale tento nie.“ „Dobre teda. Pozorne počúvaj.“

Pre okolitý svet to bol úplne normálny deň. Jedni sa po starých Bratislavských uliciach kamsi náhlili, iní sa pomaly vliekli z nohy na nohu, akoby mali všetok čas sveta. Vzduchom sa neustále ozývalo samé „prepáčte“ a „nič sa nestalo, majte pekný deň“ a ani v dome na Paulínyho 9 neďaleko slávneho hotela Carlton tomu nebolo inak. Pán Ros bol v práci, skoro ráno vtisol manželke bozk na rozlúčku a odišiel. Pani Rosová stála za sporákom. V hrnci bublala polievka a jej najstaršia dcéra rozkladala na stôl sedem tanierov. Za stolom sedeli dvaja chlapci a kotúľali si akúsi mincu. Ďalšie tri deti nebolo nikde vidno, no podľa kriku a smiechu sa naháňali kdesi po byte. Odrazu do kuchyne pribehlo malé dievčatko.

„Mami, mami! Paľko tvrdí, že na dvere ktosi klope.“ Pani Rosová sa usmiala. „Paľko si v poslednej dobe príliš často vymýšľa,“ povedala láskavo, no oprela varechu o okraj hrnca a išla sa pozrieť. Cestou minula skriňu, na ktorej boli zavesené krásne šaty – večer sa s manželom chystali na slávnostnú večeru do hotelovej reštaurácie. Bola to ich malá tradícia. Ako kráčala, naozaj sa jej zazdalo, že niekto klope, rázne a nástojčivo. „To bude poštar,“ pomyslela si, aj keď poštar zvyčajne zvonil. Malá Martuška poslušne cupitala za ňou. Klopanie sa ozvalo opäť, no tento raz šlo skôr o trieskanie. Pani Rosová otvorila dvere.

„Dobrý deň, ako vám pomôžem?“ opýtala sa s úsmevom dvoch mužov v kožených kabátoch. Bez odpovede vošli dnu. Jeden siahol do bundy a vytiahol akýsi podpísaný papier. „Tu je príkaz na vysťahovanie.“ Pani Rosová sa zasmiala – myslela si, že zle počula. Potom jej úsmev ochabol. Nedôverčivo si od muža zobrala papier a prečítala si pár slov potvrdených dôležito sa tváriacou pečatňou. „Ale...“ chystala sa namietat', no muž v koženom kabáte jej skočil do reči. „Mužovi volať nemusíte, o všetkom vie. Pobaľte si to najdôležitejšie, zvyšok vášho majetku od dnešného dňa pripadá štátu.“

Pani Rosovej sa do očí nahrnuli slzy, no povedala len: „Snáď bude tam, kam pôjdeme šesť detských postieľok.“

Dcéra sa zamyslene hrala s prstienkom, ktorý jej zdobil ľavú ruku. „To nás len tak vyhodili z vlastného domu?“ opýtala sa zamyslene, snažiac sa rozpomenúť si na viac. „Veď sme im nič neurobili.“

„Nič, ako nič,“ odvetila staršia pani. „Nevyhovovali sme im. Tak nás odsunuli na vedľajšiu koľaj. Museli sme sa zaobísť. No nie všetci boli zlí.“

Pani Rosová držala na rukách svoju mladšiu dcéru a skormútene sledovala, ako dvaja robotníci nakladajú jej rodinné dedičstvo na korbu auta. Jeden z nich zachytil jej smutný pohľad. „Je mi to veľmi ľúto, madam,“ povedal a zložil si z hlavy klobúk. „Na môj dušu, ak by to nebola moja práca, ani prstom by som nepohol, no každý sa musí v dnešnej dobe nejako užiť.“ Pani Rosová si utrela slzu a prikývla. „Ja vám nič nevyčítam, pán robotník. Len dúfam, že tam kam nás pošlú nebudeme živorit'.“

Zo schodov k nim doľahli tlmené kroky a vo dverách sa objavila stará susedka – Židovka. „Pani Rosová,“ zakričala a pomaly, ťarbavo podišla k žene. „Tu máte,“ povedala, opatrne sa poobzerala okolo seba a vtisla jej do ruky balík peňazí. Pani Rosová sa na ňu prekvapene pozrela. „Ale pani Wienerbergerová, to je priveľa, to nemôžem prijať!“ Stará dáma sa usmiala. „Len berte moja milá, ak niečo v živote nie je navivoč, sú to peniaze. Tam, kam idete ich budete potrebovať.“

Dcéra sa usmiala. „Tak predsa len boli aj dobrí ľudia,“ povedala. Stará žena jej úsmev opätovala.

„Veru. Bolo ich málo, no neboli všetci svine.“ „Naozaj sme len tak odišli?“ vyzvedala ďalej.

„Nemali sme na výber. Poslali nás na kraj sveta do zapadákov, v ktorom po nás ani pes neštekol. Prvé mesiace sme živorili zo dňa na deň, pretože dom, v ktorom sme mali bývať bol zamknutý a majiteľa nikde. Všetko, čo bolo kedysi naše nám pretieklo pomedzi prsty a to len pre to, že sme nezapadali do dokonalej predstavy režimu. Vytŕčali sme z davu, tak nás z neho vyvrhli a nechali nás tak.“ „To je príšerné,“ zhrozila sa dcéra. „Ako môže niečo také ostať bez trestu?“ Stará pani pokrčila plecami.

„Ako som povedala, moja milá. Človek vie byť pekne naivný, keď si myslí, že sa preňho svet prestane točiť. No nech sa dialo čokoľvek, nakoniec sme to prežili. Mali sme jeden druhého.“

Dve ženy dopili džbán plný vody, postavili sa a jedna zavesená do druhej vyšli z dverí hotela Carlton. Čašník za pultom z mahagónového dreva na ne hľadel, až kým mu nezmizli z dohľadu a keď zmizli, usmial sa. Pretože nech sa ľuďom diala akákoľvek zloba, ak ich aj obrali o posledný porcelánový set, striebornú lyžičku, či poslednú mincu, na konci, uprostred všetkého zla mali jeden druhého.